

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Asan/13/2019
Identifikačné číslo spisu: 2018200266
Dátum vydania rozhodnutia: 24.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2018200266.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: F.. J.. T. B., X.., narodená XX. T. XXXX, trvale bytom L. V. XXX, XXX XX L. V., proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Vajanského 2, 917 01 Trnava, za účasti: D.. F. O., A. Trnavskej univerzity v Trnave, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OOP1-2018/002450-02 zo dňa 4. januára 2018, konajúc a rozhodujúc o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č.k.20S/110/2018-30 zo dňa 6. decembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) uznesením č.k. 20S/110/2018-30 zo dňa 6. decembra 2018 podľa § 98 ods. 1 písm. e/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) odmietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OOP1-2018/ 002450-02 zo dňa 4. januára 2018, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Trnava, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OU-TT-OVVS2-2017/010046, Pr. č. 283/2017 zo dňa 10. mája 2017, ktorým prvostupňový správny orgán konanie o priestupku vo veci práva na prístup k informáciám podľa § 42a ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa mal dopustiť D.. F. O., A. Trnavskej univerzity v Trnave tým, že ako zástupca Trnavskej univerzity v Trnave sa mal dopustiť priestupku na úseku práva na prístup k informáciám, a to tým spôsobom, že v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) nemal sprístupniť požadované informácie na základe žiadosti žiadateľky F.. J.. T. B., X.. zo dňa 7.februára 2017, zastavil podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom.

2. Správny súd v odôvodnení uviedol, že žalobkyňa nie je oprávnenou osobou na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, keď rozhodnutím o zastavení konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, nebola ukrátená na právach. Rozhodnutie o priestupku sa osobne týka iba osoby obvinenej z priestupku a svojimi účinkami nezasahuje do právnej sféry žalobkyne a nespôsobuje ani zmenu jej právneho postavenia. Navrhovateľ, ktorý je účastníkom priestupkového konania na úseku práva na prístup k informáciám, nie je osobou oprávnenou na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia o priestupku, pretože rozhodnutie o priestupku inej osoby nespôsobuje ukrátenie na právach v jeho právnej sfére. Vzhľadom na uvedené, „pocit“ žalobkyne o jej poškodení na práve na informácie je z hľadiska priznania aktívnej procesnej legitímácie na podanie žaloby pri zastavení priestupkového konania proti konkrétnej fyzickej osobe odlišnej od žalobkyne nepostačujúci, a teda aj právne irelevantný, i keď konanie o priestupku bolo začaté na jej návrh.

3. Záverom správny súd uviedol, že jeho záver o absencii priameho dotyku na subjektívnych právach žalobkyne, a teda i o neunesení aktívnej žalobnej legitímácie prešiel aj kontrolou ústavnosti, v kontexte čoho odkázal na konania vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) pod sp.zn. 3Sži/10/2009, sp.zn. 6Sžo/434/2009, sp.zn. 5Sži/2/2011 a sp.zn. 6Sži/2/2011; v súvzťažnosti s konaniami vedenými na Ústavnom súde SR pod sp.zn. IV.ÚS 242/2011, sp.zn. I.ÚS 166/2011, sp.zn. II.ÚS 259/2011 a sp.zn. IV.ÚS 228/2011.

4. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 170 písm. a/ SSP tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko žaloba bola odmietnutá.

II.

5. Proti rozhodnutiu správneho súdu podala žalobkyňa kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f/, písm. g/, písm. h/ a písm. j/ SSP, v ktorej namietala, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci; že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, a že podanie bolo nezákonne odmietnuté a navrhla, aby kasačný súd zrušil napadnuté rozhodnutie správneho súdu, alternatívne, aby zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe vyhovie.

6. V odôvodnení kasačnej sťažnosti sťažovateľka, zhodne ako v žalobe, namietala nesprávny postup žalovaného (a správneho orgánu prvého stupňa), ktorí postupovali v rozpore s § 57 zákona o priestupkoch a vykonali individuálne konania o priestupkoch, kde za každé konanie bol sťažovateľke vyrubený správny poplatok, namiesto toho, aby v rámci jedného, spoločného konania, bol sťažovateľke vyrubený poplatok len jedenkrát.

7. Sťažovateľka namietala, že žalovaný nesprávnym vyrubením správneho poplatku zasiahol do jej majetkovej sféry, čím bolo zasiahnuté do jej práv, resp. právom chránených záujmov, a teda neobstojí záver správneho súdu, že v spore nie je aktívne vecne legitimovaná.

8. V rámci kasačnej sťažnosti poukázala na to, že v rámci odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu absentuje akákoľvek úvaha, čo do uvádzaných žalobných bodov, a preto je kasačnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie správneho súdu formalistické, nesprávne, nezákonne, nezrozumiteľné, nepreskúmateľné a zmätočné pre nedostatok dôvodov a rozporné s princípmi materiálneho právneho štátu, čím bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

9. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že napadnuté rozhodnutie správneho súdu považuje za vecne správne a zákonné a navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

10. Ďalší účastník vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti, zhodne s odôvodnením napadnutého rozhodnutia správneho súdu uviedol, že sťažovateľka nie je rozhodnutím v konaní o priestupku inej osoby dotknutá na svojich právach. Ďalej poukázal na znenie § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch a mal za to, že žalobou napadnuté rozhodnutie je v časti uloženej povinnosti uhradiť trovy konania zákonné a správne. Záverom vyjadrenia uviedol, že napádané rozhodnutia o podaných žiadostiach sťažovateľky sú zákonné a v bližšom na ne odkázal. Napadnuté rozhodnutie správneho súdu považoval za vecne správne, a preto navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

III.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v rozsahu dôvodov uvedených v kasačnej sťažnosti (§ 440 ods. 1, 2 SSP) a dospel k záveru, že podaná kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

12. Predmetom kasačnej sťažnosti bolo uznesenie Krajského súdu v Trnave, ktorým tento podľa § 98 ods. 1 písm. e/ SSP odmietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OOP1-2018/002450-02 zo dňa 4. januára 2018, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Trnava, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OU-TT-OVVS2-2017/010046, Pr. č. 283/2017 zo dňa 10. mája 2017, ktorým prvostupňový správny orgán konanie o priestupku vo veci práva na prístup k informáciám podľa § 42a ods. 1 zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť D. F. O., A. Trnavskej univerzity v Trnave tým, že ako zástupca Trnavskej univerzity v Trnave sa mal dopustiť priestupku na úseku práva na prístup k informáciám, a to tým spôsobom, že v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o slobode informácií nemal sprístupniť požadované informácie na základe žiadosti žiadateľky F. J. T.B. B., X.. zo dňa 7. februára 2017, zastavil podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom.

13. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

14. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

15. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

16. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

17. Podľa § 177 ods. 2 SSP ochrany iných ako subjektívnych práv sa môže domáhať len prokurátor alebo subjekt výslovne na to oprávnený zákonom.

18. Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

19. Podľa § 68 ods. 1 veta prvá zákona o priestupkoch priestupky podľa § 42a a § 49 ods. 1 písm. a/ sa prejednávajú len na návrh postihnutej osoby alebo jej zákonného zástupcu alebo opatrovníka (ďalej len

„navrhovateľ“).

20. Podľa § 68 ods. 2 zákona o priestupkoch pri priestupku, ktorý možno prejednať len na návrh, možno návrh podať príslušnému správnomu orgánu alebo pri objasňovaní orgánu oprávnenému objasňovať priestupok (§ 58 ods. 3) najneskôr do troch mesiacov odo dňa, keď sa navrhovateľ o priestupku alebo o postúpení veci orgánom činným v trestnom konaní dozvedel. V návrhu musí byť uvedené, kto je postihnutou osobou, koho navrhovateľ označuje za páchatela a kde, kedy a akým spôsobom sa mal priestupok spáchať.

21. Podľa § 72 zákona o priestupkoch v konaní o priestupku sú účastníkmi konania

- a) obvinený z priestupku,
- b) poškodený, ak ide o prejednávanie náhrady majetkovej škody spôsobenej priestupkom,
- c) vlastník veci, ktorá môže byť zhabaná alebo bola zhabaná, a to v časti konania týkajúcej sa zhabania veci,
- d) navrhovateľ, na návrh ktorého bolo začaté konanie o priestupku podľa § 68 ods. 1.

22. Úlohou najvyššieho súdu v konaní o kasačnej sťažnosti je ustáliť, či krajský súd rozhodol v súlade so zákonom, keď odmietol žalobu žalobkyne s odôvodnením, že žalobkyňa nie je oprávnenou osobou na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, keď rozhodnutím o zastavení konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, nebola ukrátená na právach.

23. Režim súdneho prieskumu rozhodnutí orgánov verejnej správy vychádza z generálnej klauzuly obsiahnutej v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej „kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd“. Ochrana individuálnych práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb je vzhľadom na mocenský charakter výkonu verejnej správy základným predpokladom právneho štátu.

24. Aktívna vecná legitímácia žalobcu v zmysle § 177 ods. 1 a § 178 ods. 1 SSP v sebe zahŕňa dva predpoklady, ktoré musia byť splnené kumulatívne, a to postavenie účastníka v administratívnom konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy a súčasne ukrátenie na subjektívnych právach spojené s vydaním napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy. Ukrátenie na individuálnych právach sa musí prejavovať v subjektívnej sfére žalobcu.

25. Súd v každej konkrétnej veci, v intenciách citovaných zákonných ustanovení posudzuje, či žalobca spĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitímácie na podanie žaloby v správnom súdnom konaní. V konaní podľa Správneho súdneho poriadku súd poskytuje ochranu len subjektívnym právam žalobcu. Pokiaľ sa žalobca domáha ochrany cudzích práv, alebo aj žiada ochranu svojho práva, aj keď v skutočnosti o jeho právo nejde, žaloba je podaná neoprávnenou osobou.

26. Žalobkyňa je osobou, ktorá v súlade s § 68 ods. 1 zákona o priestupkoch podala návrh na prejednanie priestupku na úseku práva na prístup k informáciám podľa § 42a zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť D.. F. O., A. Trnavskej univerzity v Trnave.

27. Aj keď navrhovateľ, na návrh ktorého bolo začaté konanie o priestupku podľa § 68 ods. 1 zákona o priestupkoch, je podľa § 72 uvedeného zákona účastníkom konania o priestupku, osobou, ktorá by v zmysle ustanovení Správneho súdneho poriadku mohla byť rozhodnutím o priestupku potenciálne ukrátená na svojich právach, je osoba obvinená z priestupku, resp. osoba, ktorá sa mala, podľa tvrdenia navrhovateľa, priestupku dopustiť.

28. Žalobkyňa nemohla byť ukrátená na svojich právach, pretože rozhodnutie o zastavení konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, sa osobne netýka osoby žalobkyne a svojimi účinkami neovplyvňuje jej právnu pozíciu. Rozhodnutím žalovaného nebolo rozhodnuté o žiadnych právach alebo povinnostiach žalobkyne, z čoho vyplýva, že týmto rozhodnutím žalobkyňa nemôže byť

ani ukrátená ani dotknutá na svojich právach, t.j. rozhodnutie nezasahuje do jej právnej sféry ani nespôsobuje zmenu jej právneho postavenia.

29. V otázke ukrátenia na subjektívnych právach žalobcu možno poukázať na doterajšiu ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorá prešla aj následným testom ústavnosti viacerými rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“). Išlo o rozhodnutia týkajúce sa správnej žaloby, ktorú podal subjekt, ktorý podal návrh na prejednanie priestupku.

30. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 3SŽi/1/2011 z 31. mája 2011 „Ak určité osoby majú možnosť vyvolať priestupkové konanie svojim návrhom, tak potom prejednanie priestupku je výlučne v záujme týchto osôb. Avšak tento ich záujem na potrestaní páchatel'a nie je také právo, ktorého ochrany by sa mohli domáhať podľa druhej hlavy piatej časti OSP.“ Toto rozhodnutie prešlo testom ústavnosti, keď ústavný súd v rozhodnutí sp.zn. IV.ÚS 143/2012 z 15. marca 2012 uviedol, že v danom prípade najvyšší súd náležite vysvetlil, prečo sťažovateľ, na základe návrhu ktorého bolo začaté konanie o priestupku, aj keď bol účastníkom tohto konania, nemohol byť rozhodnutím ministerstva vnútra ukrátený na svojich právach a podanú ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

31. Otázkou aktívnej vecnej legitímácie v prípade prieskumu rozhodnutí správnych orgánov trestného charakteru, ktoré konania boli zastavené, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal v rozhodnutí sp.zn. 1SŽo/233/2009 zo dňa 22. februára 2011, zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 27/2012 a v rozhodnutí sp.zn. 6Asan/3/2017 zo dňa 14. júna 2018, zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 9/2019, z ktorých vyplýva, že predmetom súdneho prieskumu na návrh žalobcu - poškodeného nemôže byť rozhodnutie žalovaného o zastavení priestupkového konania, z dôvodu, že obvinenému nebolo preukázané spáchanie skutku, ktorý sa mu kládol za vinu. Citovaný právny názor považoval za ústavnokonformný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (napr. uznesenie č.k. I.ÚS 369/2018-8 zo 14. novembra 2018).

32. Žalobkyňa teda nemá subjektívne verejné právo na to, aby bola správnym orgánom vyslovená vina obvineného z priestupku, a teda nemôže byť ukrátená na svojich právach tým, keď takéto rozhodnutie nie je správnym orgánom vydané.

33. Napadnuté rozhodnutie ohľadom žalobkyne nezakladá, nemení ani záväzne neurčuje žiadne jej práva či povinnosti, z čoho vyplýva, že žalobkyňa nie je oprávnenou osobou na podanie žaloby.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd rozhodol v súlade s ustanovením § 98 ods. 1 písm. e/ SSP, keď žalobu žalobkyne odmietol z dôvodu, že žalobu podala neoprávnená osoba.

35. Kasačný súd zároveň nemohol opomenúť skutočnosť, že vo veci tej istej žalobkyne a totožného predmetu konania už bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky vydané uznesenie sp.zn. 8Asan/13/2019 zo dňa 28. novembra 2019, ktorým rozhodol tak, že uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 20S/108/2018-33 zo 6. decembra 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení tohto rozhodnutia konštatoval nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, keď dospel k záveru, že správny súd sa nevysporiadal s posúdením aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľky vo vzťahu ku všetkým výrokom preskúmaného rozhodnutia individuálne, nakoľko žalobkyňa v podanej žalobe rozhodnutie žalovaného napádala, ako čo do výroku o zastavení priestupkového konania, tak aj čo do výroku o trovách konania.

36. Predmetné rozhodnutie však nie je v súlade s obsahom právnej praxe a predstavuje odklon od ustálenej judikatúry. Rovnako tak trpí absenciou dôvodov, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax. Takýmto postupom nebol zachovaný jeden zo základných princípov materiálneho právneho štátu, ktorým je predvídateľnosť rozhodnutí orgánov súdnej moci a s nimi súvisiaci princíp právnej istoty, majúci v konečnom dôsledku dopad aj na rovnosť účastníkov súdneho konania. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na judikatúru ústavného súdu, týkajúcu sa predvídateľnosti súdnych

rozhodnutí a principu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď. Podľa ústavného súdu je diskriminačný taký postup, ktorý „rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť“ (napr. Nálezy II.ÚS 159/07, III.ÚS 328/05, IV.ÚS 88/07). ...Povinnosť súdu rozhodovať v obdobných veciach rovnako a v prípade odklonu od judikatúry povinnosť uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre tento odklon, jednoznačne vyplýva aj z požiadaviek právnej teórie. Pravidlo, že kto sa chce odchyliť od súdneho precedentu alebo ustálenej judikatúry, musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod (a teda nesie bremeno argumentácie), je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie (napr. ALEXY, R.: A Theory of Legal Argumentation. A Theory of Rational Discourse as Theory of Legal Justification. Oxford: Clarendon Press, 1989, s. 277 -278).

37. Predmet správneho konania, ktorým sa správne orgány zaoberali, a od ktorého sa následne odvíjajú otázky, ktoré správne orgány skúmajú, v danom prípade predstavuje skutočnosť, či v konaní došlo k spáchaniu priestupku na úseku práva na prístup k informáciám. V prejednávanej veci dospeli k záveru, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, preto správny orgán prvého stupňa rozhodol tak, že konanie zastavil a žalovaný následne jeho rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol. Uvedený výrok je výrokom o merite veci. Výrok o náhrade trov správneho konania, ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,- Eur podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch, je výrokom, ktorý je výrokom o merite veci určovaný, teda od neho závisí. V danom prípade bola žalobkyni uložená predmetná povinnosť v zmysle cit. zákonného ustanovenia, nakoľko bola navrhovateľkou v priestupkovej veci, v ktorej obvinený z priestupku nebol uznaný vinným. V zmysle § 79 ods. 1 druhej vety zákona o priestupkoch trovy konania sa uhrádzajú paušálnou sumou, ktorú ustanoví Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky po dohode s Ministerstvom financií Slovenskej republiky všeobecne záväzným právnym predpisom. Oba uvedené výroky vytvárajú celok, ktorý je najdôležitejšou časťou rozhodnutia, nakoľko sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania, samotná podstata veci je však zachytená vo výroku o merite. Výrok o trovách správneho konania naň síce obsahovo nadväzuje, ale nie je spôsobilý existovať samostatne bez meritórneho výroku o samotnom výsledku konania, nemôže byť preto vnímaný ako samostatný predmet súdneho prieskumu, ktorý by v tomto prípade zakladal aktívnu legitimáciu žalobkyne na podanie žaloby v uvedenej časti.

38. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky námietky sťažovateľky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

39. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov tohto konania, keďže žalobkyňa (sťažovateľka) nebola v tomto konaní úspešná a žalovanému právo na náhradu trov v konaní pred správnymi súdmi zásadne neprináleží.

40. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.